

Мамін дзённік

Фанат машын

Летась трактары і камбайны, якія туды-сюды ганяюць па вёсцы, мяне, мякка кажучы, раздражнялі. Не паспее малы на вуліцы заснуць, як такі гул стаіць, што хочаш не хочаш расплусьчыш вочкі. А тым больш калі такі далікатны (нават цяпер варта правіць коўдрачку і накрыць ножкі-басячкі, якія вылезлі з-пад яе, Арцёмка ўжо пачынае варушыцца).

Гэтым летам сельскагаспадарчую тэхніку, якая працягвае ездзіць па вясковых дарогах, я нават люблю. За тое, што хоць некалькі хвілін магу пастаяць спакойна, бо мой маленькі сыноч адразу перастае свавольці і кудысьці ісці — быццам заварожаны глядзіць на трактар ці іншую гуллівую махіну, якая паказалася на гарызонце.

У горадзе так не расслабіцца. Варта было пасля трохмесячнай «ссылкі» ў вёску прыехаць у Ліду, дзе мы таксама часова жывём, як Цёмікавы вочкі разбягаліся ад такой колькасці аўтатранспарту. Мала што яму трэба было дакрануцца (а то і панаціскаць на ручкі, паляпаць па фарах) да кожнай машыны на паркоўцы, дык яшчэ і па дарозе пабегаць захацелася. Абмежаванне свабоды малому, канешне, не спадабалася. Ён прызвычаіўся хадзіць, дзе яму ўздумаецца, а тут то адно нельга, то другое. На нашай вясковай дзіцячай пляцоўцы ўзяў суседчын самакат ды пацягнуў, пакуль тая не кінецца ў плач (а ён яшчэ падумае, аддаваць ці не). У гарадской краме такая хітрасць не пракаціла — сігналізацыя папрабавала вярнуць цацкі на месца.

А на дні горада, куды мы нядаўна выбраліся з сям'ёй, Цёмік нават разгубіўся ад такой колькасці людзей. На дзіва спакойна сядзеў у калысцы, што звычайна для яго выпрабаванне. Праўда, пакаўтаўся і на машынцы на пульце кіравання, паслухаў з бабуляй, як граюць саксафаністы, відаць, пазайздросціў дзецям, якія асядлалі поні і аслоў. Але пра што ён расказваў сваімі «а» і «ў» дома, паказваючы пальчыкам на столь, дык гэта пра верталёт, які за невялікія грошы дэманстраваў жыхарам і гасцям свята Ліду з вышыні птушынага палёту. Мы, вядома, не лёталі, але ўся ўвага была сканцэнтравана на вінтакрылай машыне.

Цёміку пашанцавала ўбачыць верталёт зусім зблізку і на наступны дзень, калі мы паехалі ў той раён, дзе акурат знаходзілася ўзлётная пляцоўка, у цырульніку. На жніццы шчоўкалі над маленькай галоўкай упершыню (валасы ў Арцёмкі растуць слабавата), а ён спакойна сядзеў. Мае бацькі дзівіліся, як удалося засунуць малага непаседу ў крэсла да цырульніка. Аказалася вельмі проста, калі гэтае крэсла — машына. Цёмік круціў цацачны руль і краем вока пазіраў на мульцікі, якія цёця Наташа спецыяльна ўключыла для яго (сэрвіс!) — і хутка маленькі пучок светленькіх валасоў ляжаў у мяне ў пакеціку — на памяць аб першым паходзе ў цырульню.

Чаго толькі няма ў сучасных дзіцях! Яшчэ нядаўна я вазіла (добра, што машына ёсць) з кватэры ў кватэру ванначку, каляску, фітбол (вялікі мячык для гімнастыкі), шэ-лонг, крэсла для кармлення,

каб Цёміку было камфортна на новым месцы. Я ўжо не кажу пра сумкі адзення і іншыя рэчы. Прыкладна з такім багажом прыехала на днях да свекрыві і другая нявестка, у якой, між іншым, двое дзяцей. Сабраліся мы разам, заставілі сваімі рэчамі трохпакаёвую кватэру і адчулі, што цеснавата неяк стала. А як жа ў маленькай хатцы некалі па дзве-тры сям'і тулілася!

Затое весела было. Не ўпэўнена нахонт нашых продкаў, але нам дакладна. Па вечарах нашы хлопцы ўвогуле на галовах хадзілі. Машыны пад нагамі былі паўсюль, шапкі іх прадзядулі-ветэрана і прымяраліся, і падкідаліся (хай не прачытае гэта дзядуля Саша). І смяяліся, і плакалі — мой шкоднік забіраў у пяцімесячнай сястрычкі ўсе цацкі, аднойчы не згледзелі, як увогуле трактарам у галоўку патрапіў. Прабачэння, канешне, прасіў. Толькі невядома, што лепш: для немаўляткі Цёмікавы абдымкі і пацалункі былі залішняй праявай любові.

І Вадзіку, якому праз некалькі месяцаў споўніцца сем, дасталася ад малага шкодніка. Таму не дзіва напрыканцы нашай сустрэчы было ад яго пачуць, што ён не хоча, каб Арцёмка прыязджаў да яго ў госці. Дарэмна спалохаліся. Аказалася, ён турбуецца, каб малодшаму брату, як яму, не стала дрэнна ў дарозе (яны жывуць далёка). Такім чынам, зпамятных у нас няма. Спадзяюся, маленькая Ева некалі не прыпомніць Цёміку трактар, які пакінуў на яе маленькім лобіку невялічкую драпіну.

Вераніка КАНЮТА.

Мама, пачытай!

Фота: ілюстрацыя характар.

У суботу тата выправіўся на рыбалку, а мы з мамай — у горад. Збіраліся схадзіць у парк і пакатацца на каруселях.

У парку час прайшоў незаўважна. Накатаўшыся на атракцыёнах, паласаваліся марожаным і цукровай ватай. І толькі надвячоркам заспяшаліся дадому.

Вярталіся мы не тым маршрутам, што звычайна, бо мама хацела зайсці ў краму, якая нядаўна адчынілася і пра якую шмат хто з нашых суседзяў добра адгукнуўся. І хоць набыла яна толькі таматны сок, але крамай засталася задаволеная. Сказала, што зазірне ў яе іншым разам.

Калі ісці з таго боку да нашага дома, трэба спускацца ў падземны пераход. І мы скіравалі да яго. Там і ўбачылі невялічкага сабачку, падобнага на дварняка. Ён ляжаў каля сцяны і глядзеў на мінакоў сумнымі вачыма.

Спачатку мама падумала, што ён бяздомны, але, прыгледзеўшыся, убачыла ашыўнік. Стала зразумела — сабачка згубіўся і вельмі перажываў з-за гэтага.

— Мы яго тут не пакінем, — сказала мама і паклікала: «Шарык, Шарык...»

Сабачка ў момант ажывіўся, падняўся і замахаў хвостом.

— Здаецца, я ўгадала, — усміхнулася мама і зноў звярнулася да Шарыка: «За намі, Шарык!»

Шарык пайшоў следам. Так ён і апынуўся ў нашай кватэры.

Тата ўжо быў дома. Убачыўшы цацвераногога гасця, здзівіўся:

— Цяпер ён будзе жыць з намі? Няўжо Насця захацела завесці сабачку? — тата зірнуў на мяне.

— Не. Шарык пажыве з намі часова, ён згубіўся. Мы пастараемся знайсці яго гаспадара, — патлумачыла я.

ШАРЫК

— Ну вы без гісторый выйсці пагуляць не можаце, — усміхнуўся тата. — А я карпа злавіў!

— Віншую! — адказала мама. — Але на яго ў мяне пакуль няма часу.

Мама разагрэла ў мікрахвалёўцы некалькі катлет, якія смажыла яшчэ раніцай, паклала іх на талерку і паставіла перад Шарыкам. Той спачатку панюхаў іх, а потым стаў прагна есці. Відаць, і сапраўды прагаладаўся.

Павячэралі і мы. Потым тата стаў займацца карпам, а мы — Шарыкам.

Спярга добра агледзелі ашыўнік. На ім сапраўды значылася імя Шарык. Мама задаволеная ўсміхнулася.

— Цяпер ёсць такія ашыўнікі, у якіх мікрачып. Па ім гаспадары могуць знайсці свайго гадаванца, дзе ён ні быў! — паведаміў з кухні тата.

— Сапраўды, — пагадзілася мама. — Але на ўсякі выпадак мы сфатаграфуем Шарыка, напішам аб'яву, раздрукуем дзясятка экзэмпляраў, а заўтра павесім паблізу ад нашага дома і таго месца, дзе знайшлі сабачку.

Праз дваццаць хвілін усё было гатова. Тата скончыў скрэбці карпа, і мы ўсе разам селі глядзець тэлевізар. Каля нашых ног на дыване лёг і Шарык.

На наступны дзень мы з мамай расклеілі аб'явы.

Чакаць давалося не так доўга. Ужо вечарам патэлефанаваў мужчына, які быў вельмі рады, што мы знайшлі яго. Аказалася, што сабачка згубіўся якраз новай крамы, калі гаспадары зазірнулі туды. Гаспадароў звалі Сяргей і Маша. Яны прыйшлі да нас вечарам, а да той пары я двойчы паспела пагуляць з Шарыкам на вуліцы.

Госці прынеслі торт — у якасці пачатунку і падзякі. Разам з імі мы пілі гарбату. Высветлілася, што Сяргей — такі ж аматар-рыбалоў, як і наш тата. У іх вельмі хутка завязалася размова, і яны вырашылі ў найбліжэйшыя выхадныя адправіцца на рыбалку. Ну а Маша, якая вельмі любіць атракцыёны, не адмовілася схадзіць у парк разам з мамай і са мной.

Так дзякуючы Шарыку мы знайшлі новых сяброў.

ХАТНЯЯ ЭНЦЫКЛАПЕДЫЯ

ПАКАШТУЙЦЕ!

Катлеткі па-гавайску

Спатрэбіцца: 400 г курынага філе, 150 г кукурузы, 2 салодкія перцы, 1 цыбуліна, 2-3 зубкі часнаку, 1 яйка, 2 ст. л. манкі, 1 ст. л. мукі, 150 г кабачка, 1 невялікая морква, спецыі, соль.

Мяса здрабняем. Дробна нарэзаем цыбулю, моркву надзіраем на дробнай тарцы. На буйной тарцы надзіраем кабачок і адціскаем сок.

Здрабняем часнок. Перац нарэзаем не вельмі дробна. Усё добра перамешваем і дадаём кукурузу, яйка, манку, спецыі і соль. Катлеткі абвальваем у муцэ і смажым на ўмераным агні.

Маннік з сухафруктамі

Спатрэбіцца: крупы манныя — 1 шклянка; смятана — 1 шклянка; цукар — 1 шклянка; яйка — 2-3 шт.; сода — 0,25 ч. л.; ванілін — на смак; арэхі грэцкія, разынкі, курага — на смак.

Змяшаць смятану, манку і пакінуць на дзве гадзіны для набркання. Дадаць яйкі, цукар, ванілін, гашаную (воцатам ці кіпенем) соду. Дадаць разынкі, арэхі, курагу (хто што любіць). Дно бляхі прамазаць алеем, выліць цеста. Змясціць у разагрэтую духоўку і запякаць да гатоўнасці (хвілін 40).

СЕЗОН НАРЫХТОВАК

Перац, фаршыраваны баклажанамі

Спатрэбіцца на 1-літровы слоік: перац балгарскі (сярэдня) — 5 шт., баклажаны (сярэдня) — 2 шт., кроп — 1 пучок, пятрушка — 1 пучок, часнок (сярэдня галоўка) — 2 шт., перац духмяны (гарошыны) — 3 шт., лаўровы ліст — 1 шт. **Для марынаду:** вада — 125 мл, цукар — 50 г, соль — 0,5 ст. л., воцат (9%) — 25 мл. Алеі для смажання.

Абсмажваем палоскі баклажанаў на алеі да залацістага колеру з двух бакоў, трохі прысольваючы. Па неабходнасці падліваем алеі. Зяленіва дробна сячом, часнок здрабняем. Старанна змешваем іх. На палоскі баклажанаў выкладваем зяленіва з часнаком і згортваем рулецік. Затым гэтымі рулецікамі начыняем перац. На дно слоіка кладзём лаўровы ліст і духмяны перац-гарошак. Укладваем начынены перац.

Рыхтуем марынад: ваду з цукрам і соллю кіпяцім, дадаём воцат, заліваем перцы і ставім слоікі стэрылізавацца на 20 хвілін. Па заканчэнні стэрылізацыі закатваем і ахінаем да астывання. Закуска выдатна захоўваецца пры пакаёвай тэмпературы.

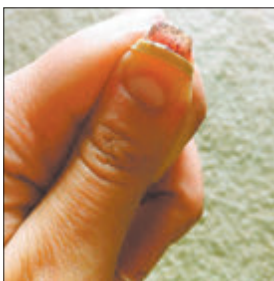
Балгарскі перац мыем, выдаляем насенне. Адварваем у кіпячай вадзе дзве хвіліны, дастаем і адкладаем убок. Баклажаны чысцім і нарэзаем уздоўж палоскамі таўшчынёй па 0,5 см.

РАПТАМ СПАТРЭБІЦА

• «Унутранасці» сумачкі можна прыбраць шчоткай на клейкай аснове.

• Раствор для кантактных лінзаў дапаможа ажывіць туш, якая засохла.

• Жэлейныя цукеркі можна выкарыстаць замест бляску для вуснаў.

• **Выкарыстоўвайце гумку для ідэальнага французскага манікюру.**

• Панчоха можа замяніць будаўнічы дзюбель. Для гэтага дастаткова запіхнуць капрон у прасвідраваную адтуліну і расплавіць яго ўнутры гарачым цвіком. Усё, дзюбель гатовы.

• **Сантэхнічнае прымяненне. Абматаная панчохай чэца з абмазкай паверхні цэментным раствором становіцца надзейным выхадам з непрыемнай сітуацыі.**

• Падыходзяць калготкі і ў аўтамабільным рамонтце. Рэмень генератара, які раптам парваўся ў дарозе, можна з поспехам замяніць капронавай панчохай. На ёй да майстрэні дакладна даедзеце.

ДАЙ БОЖА СТАРОМУ ВОЧЫ, А МАЛАДОМУ РОЗУМ (беларуская народная прымаўка)